

PHẦN HAI

- **T**húy An đâu rồi? Lại đi làm à?

Quang ném cái nón lên bàn, anh ngã lãn ra giường của Yên Xuân:

- Mệt thật! Thời sinh viên đi học vậy mà sướng hơn đi làm.

Yên Xuân đến ngồi cạnh người yêu:

- Sao anh nói như vậy? Ai đi học cũng mong tốt nghiệp ra trường, anh lại muốn đi học mãi.

- Chớ em xem. Bây giờ cuộc sống phức tạp, điều tra án, đi phá án, gặp mấy thằng lóc chóc, miệng vẫn còn hôi sữa mà mở miệng là chửi thề, miệng phì phà thuốc... nhìn mà anh chịu không nổi.

- Anh khó tính thật!

- Không phải khó tính, mà bực. Cha mẹ làm bán sống bán chết mới có tiền, còn con cái thì phá phách, xài tiền không tiếc. Chúng nó có đồ mồ hôi xót con mắt đâu mà tiếc.

- Thôi mà, bỏ chuyện đó đi. Em pha cho anh ly nước đá chanh nha.

- Ừ. Cho anh một miếng chanh muối với chanh tươi nữa.

- Em biết rồi.

Yên Xuân xuống bếp pha ly nước chanh mang lên đưa cho Quang. Anh cầm ly nước uống và ôm cô vào lòng.

- Anh ráng làm để dành tiền, mai mốt tụi mình làm đám cưới.

Yên Xuân cảm động:

- Ra trường em đi làm, chúng mình cùng có lương. Hồi chiều, Thúy An và Nguyễn Quân cũng dự định sau khi ra trường sẽ cưới nhau.

- Vậy hả!

Quang nâng mặt người yêu lên, anh hôn lên mắt cô, nụ hôn lần xuống đôi môi hé mở.

Cuộc tình của hai người trở nên nồng thắm và ngọt ngào.

- Em có thấy Quân và Thúy An như tụi mình không?

Yên Xuân lắc đầu:

- Không đâu. Nguyễn Quân rất nghiêm túc trong tình yêu. Hai đứa nó chưa dám vượt lễ giáo đâu.

- Vậy em có trách anh không?

- Chỉ cần anh yêu em như vậy là đủ.
- Lúc nào anh cũng yêu em.

Yên Xuân khép mắt đón nhận hạnh phúc đến. Cô không muốn nghĩ đến ngày mai, yêu và sống cho hiện tại mà thôi.

Đối quá, Thúy An ăn vội miếng bánh mì. Cô hay mua bánh mì hay xôi vào, lúc đói mở ra ăn. Chính vì vậy mà Nguyễn Quân hay mắng cô, ăn qua quýt, miễn sao no bụng thì thôi.

Cánh cửa bị đẩy vào. Thúy An giật mình nhìn lên. Văn Thành mỉm cười, anh để trên bàn hộp cơm:

- Ăn cái này đi Thúy An. Ngày nào cũng bánh mì với xôi, chịu sao nổi.
- Anh Thành không biết, em định ghi tên dự thi người mẫu siêu mỏng hay sao?
- Cô mà siêu mỏng chắc gió thổi bay luôn. Làm ơn cho can đi. Cơm thịt xá xíu, ngon lắm đó.

Thúy An cảm động:

- Cảm ơn anh Thành. Nhưng anh mua cho em hoài, em ngại lắm.
- Có gì đâu, xem như tôi lấy tiền quỹ tiếp khách mua cơm cho cô.

Văn Thành đích thân mở hộp cơm ra. Mùi xá xíu thơm phức. Anh đưa lên cho Thúy An cái muỗng:

- Nào, ăn đi Ta!

Thúy An lúng túng cất ổ bánh mì, cầm lấy cái muỗng, tay cô chạm khê tay Văn Thành, cô giật mình buông tay ra, làm cái muỗng rơi xuống đất. Cả cô và Văn Thành cùng cúi xuống nhặt một lượt, đầu đụng vào nhau. Mặt Thúy An đỏ như gấc:

- Xin lỗi...

Văn Thành nhặt cái muỗng, Thúy An giật lại:

- Để em đi rửa!

Cô lúng túng tránh người ra. Sự chăm chút của vị giám đốc khiến cô e ngại, nhưng cô cũng hiểu, việc làm rất quan trọng với mình.

Thúy An đi rửa muỗng thật lâu. Khi cô trở ra, Văn Thành đã đi mất. Thúy An ngồi chậm rãi ăn. Chưa bao giờ cô thấy cơm ngon như vậy. Người có tiền có

khác, họ luôn chọn món ngon, còn cô và Nguyễn Quân chỉ dám vào những quán ăn bình dân. Cuộc đời sinh viên của cả hai sàI sang một chút là cuối tháng nhĩn đỏi ngay. Tuy nhiên Thúy An yêu cái nghèo ấy. Nó cho cô cảm giác hạnh phúc và lãng mạn. Nguyễn Quân là tất cả với cô.

Làm việc mãi một lúc, Thúy An mới giật mình. Một bàn tay thò vào sau cánh cửa sổ và nắm tay Thúy An. Cô suýt hét lên. Nguyễn Quân nhô đầu lên:

- Anh đây mà.

Thúy An lườm người yêu:

- Làm cho người ta giật mình hà.

- Mười một giờ rồi. Làm việc nhiều quá vậy em, quên cả giờ đi về.

Thúy An mỉm cười:

- Ừ. Anh mà không đến, em quên đi về luôn. Anh tin không, có hôm mệt quá, em ngủ luôn tại đây. Bác bảo vệ vào mở cửa mới giật mình.

- Có hôm anh cho ma nhát em luôn.

Thúy An phụng phịu:

- Anh thích ma nhát cho em chết anh sống hả?

- Đâu có, em chết anh chết luôn.

Thúy An lườm Nguyễn Quân:

- Lúc này, miệng anh dẻo dễ sợ.

- Em quên rồi sao. Anh sắp làm nhà báo rồi. Anh mơ được đi các nơi và nhất là đến xứ Irắc.

- Thôi, “bay” vừa thôi ông.

Thúy An cười khúc khích. Nguyễn Quân vẫn tỉnh như không:

- Anh đăng ký rồi, anh sẽ là tình nguyện viên đi Irắc.

Thúy An phát hoảng lên:

- Anh nói cái gì vậy?

- Anh vẫn cưới em đúng theo những gì mình sắp đặt. Tuy nhiên em cho anh đi một tháng thôi.

- Nhưng mà anh đi đến chỗ chết người ấy, em không cho đâu.

- Anh đăng ký rồi.

- Đăng ký rồi cũng rút.

- Đừng độc tài quá mà An

- Anh đi là em bỏ anh đó.

Nguyễn Quân nhả mặt, tuy nhiên anh vội cười:

- Rồi bây giờ không chịu về, ngồi đó cho con ma chuột chạy dưới chân em à?

Thúy An nhảy nhồm lên ghế. Nguyễn Quân cười ngất. Thúy An vừa dọn dẹp giấy tờ, vừa đe dọa Quân:

- Một lát anh biết tay em.

Nguyễn Quân mỉm cười ngọt ngào:

- Xưa nay, anh luôn tình nguyện cho em ăn hiếp anh mà.

- Vậy thì anh quên đi vụ đi làm tình nguyện gì đó đi nghe.

- OK. Ý người yêu là ý trời.

Thúy An quên ngay chuyện Quân đòi đi làm tình nguyện viên. Cô bước ra ngoài với Quân. Đi ngang qua bác bảo vệ, Nguyễn Quân cười duyên:

- Cháu về ghen chú Ba.

Quay sang Thúy An, Quân cười:

- Lúc này anh thua chú Ba ba ván cờ luôn. Bữa nào phải đến đây thọ giáo chú Ba mới được.

- Cứ rước em như vậy hoài, Quân sẽ mất ngủ đó.

- Có sao đâu. Vì người yêu phục vụ quên mình.

Thúy An phì cười ôm lấy Quân. Lúc nào Quân cũng đùa được, anh cho cô những phút thoải mái và vui vẻ. Tình yêu đẹp mãi theo tháng ngày.

- **A**nh nhất định phải đi sao?

Thúy An hỏi bằng giọng buồn buồn, cô không an tâm chút nào khi Nguyễn Quân đi công tác nước ngoài. Nói cho oai, nhưng thực ra anh đi vào chỗ chết người: chiến trường Iraq với chức danh nhà báo và là một tình nguyện viên của hội chữ thập đỏ Quốc tế.

Biết Thúy An lo cho mình, Quân mỉm cười. Ôm qua vai người yêu, anh cất giọng tiểu lâm cố hữu của mình:

- Anh bảo đảm với em, hai tháng nữa anh sẽ có mặt trong ngày cưới một trăm phần trăm. Yên trí đi cô bé của anh.

Nụ hôn trên má và giọng đùa của anh không làm cho Thúy An yên tâm chút nào. Cô giận dữ:

- Anh đó, chỉ biết thỏa mãn tính hiếu kỳ nhà báo của anh thôi mà không chịu nghĩ đến em. Ở nhà em sẽ ăn không ngon ngủ không yên đâu. Mở ti vi hay xem báo là em thấy chiến sự nóng bỏng bên ấy. Nhà báo bị bắt cóc đòi tiền chuộc, bị chặt đầu...

Giọng Thúy An van lơn:

- Hay là xin rút tên lại, đừng đi ghen anh. Em sợ lắm!

- Coi em kìa! Chuyện người lớn chứ đâu phải con nít. Anh đi với tư cách tình nguyện viên của Hội Chữ thập đỏ Quốc tế sang đó cứu trợ nạn nhân chiến tranh, sao rút tên không đi cho được.

Anh bóp nhẹ vai cô:

- Yên tâm đi cô thiên nga bé bỏng của anh.

Biết không thể thuyết phục được tính cứng đầu của Quân, Thúy An đành yên lặng, lòng cô đầy giận hờn. Anh chỉ nghĩ đến anh thôi, không nghĩ đến cô và ngày cưới sắp đến, còn có hai tháng nữa chứ mấy.

Kề nhẹ vào má người yêu, Quân hôn cô:

- Giận anh à?

- Chuyện như vậy mà bảo không giận mới lạ.

- Thôi mà em.

Quân kéo đứng lên:

- Chúng mình đi chơi đi. Anh nghe nói trong công viên nước có làm cảnh tuyết rơi, mình đi xem đi.

Thúy An miễn cưỡng đi theo Quân. Nhưng rồi cô bị cuốn hút ngay bởi tính hiếu động của Quân và đêm Lễ Tình nhân lãng mạn.

- Anh Quân này! Sau này anh muốn đưa con đầu lòng là con trai hay con gái, hả anh?

Nguyễn Quân cười nheo mắt. Cái nheo mắt tạo một đường dài cuối mi mắt, cho Thúy An xao xuyến:

- Con gái đi, cho giống em.

- Thôi đi, em thích con trai.

- Vậy hay là... sinh đôi đi. Một trai một gái.

- Quý... anh.

Thúy An lườm Quân. Anh nắm tay cô dắt chạy đi. Ngày Lễ Tình nhân, nơi nào cũng đầy những đôi tình nhân bên nhau, trông họ thật hạnh phúc, hạnh phúc như Thúy An và Nguyễn Quân.

Quân nói với Thúy An ngày mốt anh mới đi, nhưng thật sự sáu giờ sáng mai, anh theo phái đoàn tập trung ra sân bay. Anh sẽ đến chiến trường đầy lửa đạn, nơi mà chuyện cổ tích Ngàn lẻ một đêm ca tụng: huyền bí.

Đêm nay anh muốn hôn cô thật sâu, thật nồng nàn, vì họ có đến bốn mươi lăm ngày xa nhau. Sự xa nhau sẽ cho tình yêu thêm lãng mạn và nồng nàn.

Sáng nay Thúy An dậy muộn, vì đêm qua cô đi đến gần hai giờ sáng. Cô vội vàng thay quần áo để đến nơi làm việc. Đến cầu thang máy, cánh cửa phòng vừa bị kéo lại. Thúy An chạy lao tới.

- Khoan đã!

Cô chui tọt vào. Vào trong rồi, cô mới nhận ra vị giám đốc của mình. Cô vội cúi đầu chào:

- Giám đốc!

Văn Thành vờ đưa tay áo xem đồng hồ:

- Đi làm muộn quá vậy Thúy An? À! Tôi quên mất, đêm qua là Lễ Tình nhân, đi chơi khuya lên về muộn, phải không?

- Dạ.

Thúy An lúng túng cúi đầu. Cô không thấy ánh mắt của vị giám đốc đang thả dài trên thân thể của cô.

- Sáng nay cô đi tiễn anh Quân đi theo đoàn tình nguyện Chũ thập đờ, phải không?

Thúy An ngạc nhiên nhìn lên:

- Dạ không. Ngày mai đoàn mới đi.

- Ai nói với cô ngày mai? Máy bay của đoàn cất cánh vào lúc sáu giờ ba mươi sáng.

Thúy An bàng hoàng:

- Không đâu. Anh Quân nói là ngày mai mà.

- Anh ta nói dối cô. Nếu không tin, cô gọi cho Quân hay là đến hội Chũ thập đờ xem.

Giá như thang máy không chuyển động đi lên, Thúy An đã lao ra ngoài. Cô nóng nảy chờ cho thang máy dừng lại và Văn Thành bước ra, mới vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Nguyễn Quân. Người bắt máy là Bảo Ngọc:

- Alo. Bảo Ngọc đây.

Thúy An hấp tấp nói không kịp thở:

- Bảo Ngọc! Anh Quân đi chưa?

- Đi rồi. Lúc sáu giờ rưỡi. Bộ chỉ không đi tiễn anh Quân à?

- Không. Chị tưởng ngày mai. Anh Quân nói với chị ngày mai mới đi kia mà.

- Có lẽ anh không muốn chị đi tiễn.

Thúy An tắt máy, cô đứng dựa vào ách tường bật khóc. Quân tặc bạc thì thôi, anh nữ cư xử với cô như vậy đó sao. Muốn đi là đi. Không nghĩ đến cô, cảm giác của cô nữa. Hai tháng nữa là cưới nhau, vậy mà cô vẫn là người xa lạ với anh ư? Chưa bao giờ Thúy An thấy mình bị xúc phạm như vậy. Giá như Quân xuất hiện bây giờ, cô sẽ không ngần ngại quát vào mặt anh: “Chia tay đi! Có lý nào tôi là vợ sắp cưới của anh, mà lại không quan tâm tôi bằng công việc của anh”. Tiếc là anh đã đi xa cô, mặc cho cô khóc hay giận dữ.

Máy bay vừa đáp xuống phi trường Baghdad, Quân đã nghe tiếng ầm ĩ của đại bác, tiếng nổ của những quả đạn pháo và xa xa là tiếng súng bắn...

Đoàn xe quân sự mang chữ “Army” chạy qua, bụi tung lên cao, rồi xe của đoàn Hồng thập tự. Quân đã đến Baghdad, xứ sở của chuyện “Ngàn lẻ một đêm” huyền thoại. Nay, nó không còn là một huyền thoại nữa mà là chiến tranh, đổ nát và hoang tàn. Một cuộc chiến khốc liệt.

Quân theo đoàn quân tình nguyện lên xe rời phi trường. Mọi thứ đối với anh đều xa lạ.

Xe về trại, một trại cạc Baghdad khoảng hơn một trăm cây số. Thị trấn Mosul.

- Chào anh!

Một bàn tay đưa ra bắt tay Quân. Không biết là con trai hay con gái, nhưng da tay mềm, vóc người trung bình mặc quân phục và chào Quân bằng tiếng Việt Nam.

- Tôi là người Nga, gốc Việt, tên Ana, nhưng mẹ tôi thích gọi tôi bằng cái tên Hồng Đào.

Thì ra cô ta là con gái và nói tiếng Việt rành rẽ. Quân đưa tay ra và bắt tay cô thân mật:

- Tôi là Nguyễn Quân, hân hạnh quen cô. Cô đến đây lâu chưa?

- Gần một tháng. Đêm ở đây khá “ồn ào” đấy. Rocket và đạn pháo thi nhau gầm rú và tốt nhất là đừng bao giờ đi một mình ra đường.

- Cảm ơn. Tôi hiểu điều ấy.

- Anh mệt không? Tôi mời anh một ly trà nhé!

- Vâng. Thế thì còn gì bằng.

Quân nhận ly trà nóng từ tay Hồng Đào, anh uống vào. Ly trà trở nên ngon lạ lùng. Sau chuyến bay khá dài và phải hai lần đổi máy bay, Quân thấy mệt.

Trả ly trà cho Hồng Đào, Quân đi theo đoàn về khu dành riêng cho đoàn quân tình nguyện. Ai cũng có vẻ mệt, nên sau buổi cơm dã chiến là đi ngủ ngay cho lại sức. Thời tiết ở đây khá lạnh. Quân được trang bị áo ấm và cả chăn mùng.

Mệt mỏi, Quân ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, anh thấy Thúy An giận mình, cô quay đi và thề không thèm gặp anh nữa.

Ầm... Quân bị đánh thức bởi tiếng nổ rung chuyển cả mặt đất và tiếng đạn liên thanh nổ giòn không ngớt.

- Chắc là đụng độ với nhau rồi.

Quân không tán thành chiến tranh. Anh đi theo đoàn quân tình nguyện vì nhiệm vụ và cũng vì máu giang hồ phiêu lưu của anh nữa. Sau chuyến đi này, anh sẽ trụ chân lại để làm một anh chồng hết lòng yêu thương vợ của mình.

Hồng Đào gõ nhẹ tay lên cửa phòng của Quân:

- Anh khỏe chưa? Ra ngoài uống trà. Sắp đến giờ cơm chiều rồi. Đụng độ như thế này, một lát chắc có bị thương chớ đến đây nhiều lắm đó.

Quân mỉm cười nhìn ra:

- Cô có sợ máu không?

- Nếu sợ, tôi đâu có làm quân tình nguyện y tế được, phải không?

- Vâng!

Quân cười, kéo ghế cho Hồng Đào ngồi. Anh lại có một người bạn gái trò chuyện rất có duyên. Trông cô nam tính, mạnh mẽ và tự tin. Khác với Thúy An lém lỉnh, nghịch ngợm và đôi khi rất dịu dàng của anh.

Buổi cơm chiều, cơm nóng ăn với thịt hộp và mấy quả cà chua. Quân cố gắng ăn cho hết suất ăn của mình. Anh hiểu ở đây cần có sức khỏe và cả lòng dũng cảm nữa.

Trời lạnh, bếp lửa được nhóm lên. Hồng Đào ngồi cạnh Quân:

- Sáng mai, chúng ta đi xuống khu phía Nam của thị trấn Mosul. Chiến sự ở đó cũng khá căng.

- Cô có sợ không?
- Cũng có, nhưng hồi mới sang kia. Còn anh?
- Tôi thấy chiến tranh đang ác liệt và muốn đổi mặt với sự thật.

Hồng Đào đùa:

- Chỉ cần anh ra khỏi vòng rào này, anh sẽ thấy ngay.

Càng về khuya càng lạnh, mỗi người rút về phần trại của mình, nằm trong túi ngủ. Quân mơ màng nghĩ đến người yêu. Có lẽ Thúy An đang rất giận anh. Nếu điện thoại liên lạc được, cô sẽ quát vào mặt anh: Em giận anh rồi, em bỏ anh luôn.

Quân cười thầm. Buổi chiều anh ngủ một giấc dài, nên bây giờ không buồn ngủ nữa. Tiếng đạn nổ xa xa vọng về, rồi tiếng bay của máy bay thám thính bay vùn vụt trên bầu trời, thỉnh thoảng lại nhả những quả rocket như chùm pháo hoa đi một đường thẳng dài, đổ lù trong đêm đen.

Nơi đoàn quân tình nguyện đến là một làng nghèo nhỏ, nằm cuối thị trấn Bogota. Cũng cảnh đổ nát hoang tàn, tiếng kêu khóc và bà mẹ ngồi ngây dại bên cái chết của đứa con nhỏ.

Quân cắn mạnh môi cố kềm nén cảm xúc. Chiến tranh thật tàn nhẫn. Không có thảm họa nào tàn nhẫn hơn. Con xa cha xa mẹ, vợ xa chồng...

Hồng Đào đến. Bao giờ cũng vậy, cô mời Quân chén trà nóng thơm lừng. Quân đùa:

- Khi về Việt Nam, có lẽ tôi sẽ là một tay nghiện trà.
- Cũng đâu có sao. Như anh uống cà phê vậy. Anh nhớ nhà chưa, anh Quân?
- Chưa đâu.
- Hồi tôi mới sang rất nhớ nhà. Ba mẹ tôi chỉ có mình tôi. Hai người cứ lo cho tôi, nhưng tôi cứng đầu, nói đi là đi.

Tiếng còi báo động của đoàn vang lên. Hồng Đào vội kéo nhanh Quân nhảy xuống hầm. Cả hai nằm mọp xuống. Oành... ùng... Hai quả đạn pháo bay vèo trên đầu và nổ. Đất cát văng tung tóe mịt mù. Hồng Đào đang nằm trên người Quân. Thật lâu, tiếng còi báo yên tĩnh, Quân mới hoàn hồn ngồi lên. Anh bật cười vì một Hồng Đào lem luốc. Anh lấy tay lau đất trên mặt cô.

Hồng Đào ngượng nghịu:

- Mặt anh cũng bẩn hết rồi. Chúng ta đi lên được rồi đây.

Cô leo lên trước, Quân lên sau. Chỗ hai quả bom nổ lúc nãy bây giờ thành một lỗ trũng, đất bị cày xới, hai cái cây to cháy xém và gãy nát. Quân rùng mình. Bom đạn quả là khủng khiếp. Quân cùng Hồng Đào đeo vội ba lô cứu thương đi làm nhiệm vụ.

Bóng tối đổ ập xuống, cho đêm càng thêm nặng nề.

Thậm thoát vậy mà Quân có một tháng đi theo đoàn quân tình nguyện. Còn hai tuần lễ nữa thôi, anh sẽ về nước và có bao nhiêu ký ức cho anh viết thành thiên phóng sự. Chiều nay, Quân đang công tác ở Mosul, nơi này hôm qua xảy ra một cuộc chiến khốc liệt. Những căn nhà tan hoang còn trơ lại mái tường loang lổ đạn. Sáu giờ, đoàn cứu trợ định quay về nơi đóng quân, thì hàng loạt tiếng súng nổ phía trước. Có một cuộc giao tranh ở phía trước, cuộc chiến mỗi lúc như lớn hơn, đạn pháo nổ thật gần. Ầm... Một quả rocket rơi ngay cửa của đoàn quân cứu trợ, tất cả nhảy xuống giao thông hào.

Bóng tối phủ trùm lên họ, cuộc chiến đã khiến đoàn quân cứu trợ lạc nhau, nhìn lại chỉ có Quân và Hồng Đào. Hồng Đào lo lắng:

- Mình tính sao đây hả anh Quân?

Quân lắc đầu, tất cả đều xa lạ, anh chỉ là người mới đến. Họ đã chạy đi trốn đạn, và bây giờ quanh họ là rừng cây, cây chập chùng cho một màu đen huyền bí. Họ không có gì hết ngoài túi cứu thương và một ít lương khô. Trong ba lô đeo trên vai. Quân ngồi xuống đất:

- Chúng ta ngồi đây ăn tạm lương khô và chờ sáng rồi đi tìm đoàn cứu trợ. Bây giờ lần ra ngoài, không biết đường đi, lỡ bị bắt là khổ.

Hồng Đào gật đầu tán thành lời của Quân. Cô có thời gian ở đất nước này hơn Quân một tháng, cho nên cô hiểu sự nguy hiểm vây quanh. Quân mở ba lô ra. Dưới ánh sáng lờ mờ, anh đưa cho Hồng Đào phong lương khô, nhưng cô đẩy tay anh lại:

- Anh cất đi, tôi có.

- Thì cô cứ ăn cho vui. Ở đây chúng ta đâu cần phải khách sáo, phải không?

Hồng Đào mỉm cười, dù cô hiểu có thể Quân không nhìn thấy nụ cười của cô:

- Vâng.

Cô cầm phong lương khô mở giấy ra và ăn. Có tiếng nhai thật khẽ, tiếng côn trùng kêu và tiếng đạn thỉnh thoảng vang lên âm ỉ.

Hỏa châu bắn xuyên qua dây rừng cây, chiếu sáng lỗ đổ. Quân trái tám bạt cho rộng ra để ngồi.

- Cô có mang theo túi ngủ không?

- Có.

Cả hai ngồi bên nhau cùng im lặng, sau khi ăn hết phong lương khô và uống nửa bình nước.

- Có. Lúc tôi đi, chúng tôi dự định hai tháng nữa sẽ cưới.
- Hạnh phúc quá nhỉ! Cô ấy chịu cho anh đi như thế này sao?
- Không chịu cũng phải chịu. Thật ra cô ấy mè nheo dữ lắm. Hôm đi, tôi phải nói sai ngày đi một ngày. Tôi ghét có sự đưa tiễn.

Hồng Đào mơ màng:

- Có tình yêu và một người yêu mình quả là hạnh phúc. Còn tôi, anh ấy đã đi thật xa... bay lên vùng trời đầy ánh sáng không có thù hận hay ghét bỏ. Anh biết ở đâu không? Thiên đàng đó.

Quân ngẩn người ra. Tội quá, nên anh không biết mặt của Hồng Đào như thế nào, nhưng anh có cảm giác là cô đang sắp khóc. Anh chợt ôm qua cô.

- Đừng buồn! Nơi đó là chốn vĩnh cửu, anh ấy sẽ sống mãi.
- Vâng, sống mãi. Ba năm rồi mà tôi chẳng dễ dàng quên anh ấy.

Hồng Đào chợt gục xuống vai Quân, nước mắt đau khổ tiếc nhớ của cô rơi ướt vai áo Quân. Anh yên lặng chia sẻ. Cuộc đời đau đớn nhất là sự chia tay vĩnh biệt.

Chợt có tiếng chân thật gần. Không biết là ai. Quân nói khẽ vào tai Hồng Đào:

- Chúng ta cần cảnh giác!

Anh lôi cô và cuốn tấm bạt cùng lúi vào lùm cây rậm rạp. Bọn người đến gần hơn. Quân và Hồng Đào cùng nín thở. Anh nghe cả tiếng vũ khí chạm vào nhau, tiếng súng đạn lên nòng. Bất cứ người bên nào đi nữa, Quân và Hồng Đào cũng có thể bị bắt.

Bọn người đó đi qua, Quân và Hồng Đào cùng đưa tay lên ngực thở nhẹ. Mong là chúng không quay lại. Chợt Quân nghe chân mình đau nhói và một vật trơn ướt vội vàng bò đi. Anh thét lên nho nhỏ. Hồng Đào vội bịt miệng Quân:

- Đừng kêu! Anh bị rấn cần rồi, phải không?
- Tôi đau quá!
- Anh mau nắm chặt cổ chân mình lại cho máu đừng lưu thông, tôi lấy băng băng chân lại cho anh sau.

Hồng Đào mở túi cứu thương lấy cuộn băng vải, trong lúc Quân cố nắm chặt cổ chân mình. Trời đang lạnh mà mồ hôi anh tuôn ra như tắm.

Hồng Đào sờ soạng trong bóng tối buột chặt vết thương ở chân Quân, không cho máu lưu thông.

- Tôi chỉ có thể cho anh uống tạm thuốc để nọc độc của rắn đừng phát lên tim. Tuyệt đối anh không được cử động mạnh.

- Vâng.

Quân nhắm mắt lại, người anh ngã vào đám lá. Một cảm giác thật khó chịu và người anh như có lửa.

Thật lâu, Hồng Đào lay Quân:

- Anh thấy trong người thế nào?

- Khó chịu lắm!

- Gắng chịu đựng chờ sáng thôi.

Bây giờ chưa quá nửa đêm, phải chờ đến sáng quả là hãi hùng. Tuy nhiên cả Nguyễn Quân lẫn Hồng Đào không còn cách nào khác hơn. Bóng tối cô đặc quanh hai người, sương đêm xuống lạnh buốt. Đám thú đi ăn đêm chạy xào xạc. Hồng Đào nâng đầu quân nằm trên đùi mình. Cả hai người xa lạ từ hai vùng trời chợt thấy mình gần gũi hơn bao giờ hết.

Gần ba giờ sáng, cơn sốt nóng không còn nữa mà lạnh. Lạnh kinh khủng. Quân run lập cập.

- Anh lạnh lắm à?

Quân không trả lời được, hai hàm răng anh đánh bò cạp vào nhau. Hồng Đào suy nghĩ một lát, cô để Quân nằm xuống và cô nằm xuống cạnh anh, cô ôm lấy anh. Cả người cô như phủ lên thân thể Quân, như cho anh hơi ấm. Quân nghe ấm dần, rồi anh thiếp đi...

Trời sáng dần, họ bị đánh thức bởi tiếng đại bác nổ gần, rung chuyển cả mặt đất đầy. Hồng Đào mở mắt ra, cô nhận thức ra ngay hiện tại. Quân cũng mở mắt ra. Hai người nhìn nhau ngượng ngập.

Hồng Đào lên tiếng trước:

- Anh nghe trong người như thế nào rồi?

- Mệt lắm!

Quân cựa mình, anh thẳng thốt nhìn xuống chân. Cái chân bị sưng to lên và bầm tím. Hồng Đào cũng hoảng sợ kêu lên:

- Sao thế này? Anh bị nhiễm độc nặng rồi.

Cô lặng người nhìn Quân, mặt anh đỏ lên, đỏ vì sốt.

- Anh liệu có đi nổi không, anh Quân?

Quân cố gượng dậy, nhưng bước mấy bước, anh sụp xuống vì quá đau đớn. Hồng Đào mím môi:

- Tôi sẽ cõng anh ra ngoài bìa rừng. Thế nào đoàn Hồng thập tự cũng đi tìm chúng ta.

Quân ái ngại:

- Bỗng dưng tôi lại trở thành gánh nặng cho cô.
- Anh đừng nói như vậy. Trong công tác, lỡ như có người gặp nạn, phải tương trợ và giúp đỡ nhau chứ. Anh ráng đứng thẳng người và ôm cô tôi nhé.

Quân ngần ngại, nhưng anh cũng biết mình không còn cách nào khác hơn nếu muốn rời khỏi khu rừng âm u này.

Hồng Đào thật khỏe, cô cõng Quân trên vai cả túi hành trang của cô với anh, cố gắng đi. Con đường dài và những gai cỏ dưới chân, khiến bước chân cô chậm lại, mồ hôi vã ra trên áo cô

Quân bần khoăn:

- Hay là cô thả tôi xuống, tìm giùm tôi một cái cây để tôi chống đi.
- Không được đâu. Như vậy cho đến bao giờ chúng ta mới ra khỏi rừng.
- Tôi đến bảy mươi mấy ký, chớ có nhẹ gì đâu.
- Tôi cũng được mà.

Hồng Đào mím môi rảo bước đi nhanh, cô vấp phải sợi dây cỏ gai, té chúi nhủi. Quân bị đau, cô cũng bị đau, vậy mà cô vội vàng chạy đến quên cả đau, đỡ người Quân lên:

- Anh có sao không?
- Tôi không sao. Chúng ta nghỉ một lát rồi hẵng đi

Nắng lên cao, gần chín giờ, cả hai mới ra tới bìa rừng. Cây cờ của hội Hồng thập tự cắm cao bay phất tới phía trước như tiếp sức cho Hồng Đào. Cô reo lên:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi!

Nhưng Quân đã ngất trên vai Hồng Đào vì sốt và trước mặt cô đang là nhóm người đêm hôm qua...

Một tháng đúng, không có tin về nhà. Thúy An từ giận dữ đến lo lắng. Cô bản thân nhìn xấp thiệp cưới đã in xong, chờ Quân trở về là đi phát. Nhưng không có tin tức gì của Nguyễn Quân.

Phải chi lúc đó cô có thái độ cương quyết hơn với Quân, buộc anh chọn cô hoặc đi làm cái nhiệm vụ chết tiệt của anh. Nước mắt Thúy An dâng lên.

Cộc... cộc...

Văn Thành gõ tay lên cánh cửa rồi đẩy nhẹ cửa, bước vào. Anh nhíu mày nhìn xấp thiệp cưới trên bàn:

- Sao rồi?

Giọng Thúy An đẫm nước mắt:

- Anh ấy có gọi điện về đâu, cả một chút xíu tin tức về anh ấy, tôi cũng không biết. Tôi đang muốn điên lên được.

- Bình tĩnh lại đi Thúy An! Chuyện đâu còn có đó. Anh ấy sẽ về mà.

- Anh đừng an ủi tôi nữa. Có thể anh ấy đã chết hay bị bắt rồi cũng nên.

Thúy An khóc nức lên. Văn Thành vỗ nhẹ tay lên đầu cô. Anh chia sẻ với đau khổ và lo lắng cho cô, là một người bạn thầm lặng và chăm sóc cho cô. Và như một cái cây không còn điểm tựa, cô ngã vào Văn Thành mà khóc.

- Anh bảo tôi phải làm sao đây?

Im lặng. Văn Thành chỉ có thể chia sẻ, chứ anh không có cách nào để biết hay trả lời câu hỏi của Thúy An. Anh đã liên hệ với tờ báo nơi Quân công tác, rồi hội Chữ thập đỏ. Câu hỏi vẫn là một đáp số chưa có câu trả lời.

Và rồi đoàn y tế Hồng thập tự về nước, Thúy An không tin nổi là không có Quân trong số đó. Cô lao vào lăm áo vị đoàn trưởng:

- Ông nói đi, tại sao không có anh Nguyễn Quân?

Vị đoàn trưởng bối rối:

- Đoàn đã để lại một người đi lo hỏi tung tích của anh Nguyễn Quân. Buổi chiều đó, pháo rất quá, mạnh ai lấy chạy và lạc nhau... Không tìm thấy xác, có lẽ là anh ấy đã bị bắt.

Bị bắt. Thúy An kinh hoàng ngất đi. Có thể nào Nguyễn Quân của cô không còn về nữa? Không thể nào...

- **E**m đừng quá đau lòng. Anh nghĩ là Nguyễn Quân có thể bị bắt giữ thôi.

Nếu bị bắt giữ, cũng có tin tức gì của Quân chớ. Thúy An nức lên, cô không chịu nỗi sự mất mát, nhưng chính Quân đã tình nguyện đi vào đất nước đang có chiến tranh, mất mát hay thương vong là điều không thể tránh khỏi.

Một tuần lễ đã trôi qua, đoàn quân tình nguyện cũng đã về hết, chỉ có Nguyễn Quân của Thúy An là không trở về. Anh bị bắt hay là đã chết trong làn lửa đạn, không ai biết được.

Những tờ thiệp hồng xinh xắn bây giờ trở nên vô duyên, nó gọi cho Thúy An nhớ nhiều đến những ngày êm đềm cũ, cả hai luôn bên nhau. Quân rất nóng tính, vậy mà lúc giận nhau, anh sẵn sàng năn nỉ và kiên nhẫn vuốt giận Thúy An mấy ngày liền.

Nguyễn Quân ơi! Anh không thể nào chết được. Anh còn sống có đúng không?

Cả tuần lễ Thúy An không đi làm. Văn Thành đến, anh mua sữa và trái cây, dỗ dành mãi nhưng Thúy An vẫn lặng câm.

Văn Thành tức giận:

- Tại sao em không nghĩ Quân còn sống mà cứ nghĩ cậu ta chết rồi vậy?
- Nếu anh ấy còn sống, anh ấy phải liên lạc với em.
- Một đất nước đang có chiến tranh khốc liệt, làm sao Quân có thể liên lạc được với em, huống chi chúng ta đang ở rất xa Quân.

Thúy An lặng im, chỉ có nước mắt và nước mắt.

Rồi Thúy An cũng trở lại với công việc. Những tấm thiệp cưới, áo cưới và hình ảnh của Nguyễn Quân, cô cất hết vào ngăn tủ, khóa lại.

Buổi sáng đầu tuần, Thúy An mảnh mai yếu đuối trong chiếc áo màu trắng. Cô chọn màu trắng để tang cho Quân, anh sẽ mãi mãi bắt diết trong trái tim cô.

- Em khỏe rồi hay sao mà đi làm vậy? Nếu chưa khỏe cứ nghỉ tiếp nữa đi.

Thúy An lắc đầu:

- Em nghỉ mười ngày rồi còn gì nữa. Quân không đáng cho em thương nhớ.

Văn Thành muốn cười mà không dám cười:

- Tại sao vậy?
- Anh ta đã trốn em đi, trước đó em năn nỉ, giận hờn rồi làm dữ, nhưng anh ấy vẫn quyết định đi. Bướng bỉnh! Chết là đáng kiếp!

Giọng cô ứ đọng nước mắt, Văn Thành vỗ nhẹ đầu cô:

- Thôi nào, đã nói không đáng thì đừng khóc. Chiều nay anh mời em đi ăn cơm và đi xem ca nhạc. Cầm từ chối!

Thúy An xúc động:

- Thật ra, em phải cảm ơn anh mới phải. Lúc em suy sụp nhất, có anh ở bên cạnh an ủi động viên em.

- Vậy thì vui lên nào!

Hồng Đào giận dữ đập mạnh tay lên cửa. Cô hét toáng lên:

- Các người có còn nhân tính nữa không? Nếu không cho tôi thuốc men trị bệnh thì cũng nên thả chúng tôi ra.

Đang hét, một ca nước hắt vào mặt Hồng Đào. Tên gác cửa quát lại:

- Tao tạt nước vào mặt mày. Nếu mày còn la hét nữa, tao sẽ tạt nước rửa chân vào mặt mày đấy.

Hồng Đào đau xót lùi lại. Nằm dưới đất lạnh, Quân cố giơ bàn tay vẫy Hồng Đào. Anh nói thều thào qua hơi thở mệt nhọc:

- Cô đừng nói nữa! Bọn chúng không phải là người nữa.

Hồng Đào quay lại bên Quân. Cô đã la khản cả cổ mấy ngày nay, nhưng có ai thềm nghe đâu. Đến giờ cơm, chúng ném vào cho hai vắt cơm muối, vậy là xong. Quân rất yếu, anh bị vết rằn cấn hành, cái chân bị buộc chặt, máu không chạy xuống được, phía dưới tím tái lại và bắt đầu có mùi hôi. Quân nhắm mắt lại, anh biết mình sẽ chết, tội nghiệp cho Hồng Đào, bọn chúng sẽ không thả cô ra và chuyện gì sẽ xảy ra?

Có tiếng động ở cửa, rồi cánh cửa mở ra, mùi xú uế từ trong bốc ra khiến người ngoài cửa phải lùi lại. Hồng Đào xông lại cánh cửa vừa được mở ra.

- Các ông có còn tính người nữa không? Tôi đã nói chúng tôi là tình nguyện viên y tế Hồng thập tự, các ông đã giữ hết giấy tờ sao không chịu thả chúng tôi ra? Chồng tôi bị rằn cấn sắp chết rồi.

Có lẽ là tên chỉ huy, hấn ra lệnh cho thủ hạ tiến vào lật ngửa Quân lại. Mắt Quân lơ đờ, mặt vàng khè, quần áp rách rưới, cái chân sưng tấy lên như quả bong bóng bơm căng.

Hấn nhìn một lúc rồi ra lệnh bằng tiếng anh:

- Thả họ ra đi!

Hồng Đào suýt hét lên vì mừng, cô quay lại ôm chầm lấy Quân:

- Anh Quân ơi! Họ sẽ thả chúng ta ra.

- Bọn chúng vất cho Hồng Đào hai bộ quần phục, cô mặc vào thùng thình. Còn Quân, cô không thể mặc được cho anh nên kê vai cõng ra ngoài, có xe đang đợi hai người. Đến chừng nhìn thấy hai chữ “Bệnh viện”, Hồng Đào mới khóc òa lên:

- Anh được cứu rồi anh Quân ơi...